

BALLAI LÁSZLÓ

Eurüdiké és Orpheusz

© COPYRIGHT 1997, BALLAI LÁSZLÓ, MINDEN JOG FENNTARTVA.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A
[HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/)
OLDALRÓL SZÁRMAZIK.

A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2003, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Testét-lelkét átjárta a szerelem narkotikuma. Kicsiny kezét férje erős markában nyugtatva bódult hangulatban lépdelt a daloló erdőben. Kezével hozzákapcsolódva minden porcikájában érezte a férfit, mintha ereikben egyazon vér csordogálna. Szíve zsongott a szerelem boldogságától. Az a teljesség kerítette hatalmába, mely az érzékek felkorbácsolta szenvedélytől a társ teljes akarásáig ível, s ez az asszony előtt a feltétlen odaadás formájában öltött testet.

Eurüdiké és Orpheusz most egy tisztásra értek, ahová hirtelen beragyogott a látóhatár szélén lebukni igyekvő nap sugara. A látvány szépsége földre gyökereztetten a lábukat, lassan a gyepre ereszkedtek, és félig ülve, félig fekvé meredtek a delejfénybe. Talán nem is látták, hogy a nappal lassan éjszakába múlik át, bőrükön nem érezték a közlgő éj hűsölő legét, ha valaki lecseréli előttük az ég vásznát, s hajnalt fest eléjük alkonyat helyett is ugyanabban az extatikus csodálkozásban, magából kifordíthatatlan valóságban találja őket. Ők ketten voltak egy, ha elváltak, csak a másokra gondoltak, együttlétükben ugyanarról ábrándoztak, hogy soha ne érjenek véget az örökkévaló pillanatok. Orpheusz elragadtatásában ekképp kezdett dalolni:

*Ki minden léptedben, szoknyalobogásodban,
ruhakivágásodban, karkötőcsörgetésedben,
simogatásodban, ölelésedben, csókodban,
illatodban, mosolyodban, dalodban,
minden porcikádban, hangulatodban Nő vagy,
ó, Eurüdiké, ki magad vagy a természet,
mely mozzanatokból nevel tökéletességet,
ki anyagoddal megtöltötte életem,
ez elnagyolt, lázas fantáziát,
ó, Eurüdiké, szőjj be színes szerelmeddel,
borítsd rám dús lelkedet,
puha szálú, könnyű fátylaiddat,*

*borítsd izmos-ideges testem-lelkem,
s mi nem Te voltál, könnyedén felejttem.*

Estébe fordult az idő, s az égboltra felkúszó hold forró ölelésben látta összeforralni Eurüdikét és Orpheuszt. Azután menni kellett.– Kicsit fázom – szölt az asszony, és megborzongott.

Orpheusz szorosán magához ölelte a feleségét.

– Vedd fel a köpenyemet – mondta.

– Akkor megfázol – ellenkezett Eurüdiké

– Dehogyan – nevetett a férfi, és már rá is terítette köpenyét Eurüdiké vállára. Sötét éjszaka lett. A nappali erdő barátságos, meleg világa most sejtelmes kiterjedésű, talányos, olykor ijesztő formák hideg halmazává vált. Eurüdiké nem szerette az éjszakai erdőt, egyedül félt volna, de karját Orpheusza karjába öltötte, és biztosra vette, hogy amíg a magas, erős férfi mellette van, nem érheti baj. És akkor kígyóra lépett.

Orpheusz csak egy halk sikolyt hallott, majd egy enyhe sóhajtást, mely a lélek távoztát jelzi a testből, és Eurüdiké halott volt. A herosz ráborult a holt halomra, mely előbb még a legkedvesebb élet burka volt, és keserves zokogásba kezdett. Mérhetetlen fájdalomában gondolatai rendezetlenül cikáztak, ajkára értelmetlen szavak tolultak, végtagjai remegtek, hol hóhullámok öntötték el, hol vacogni kezdett, ölegette, símogatta a holttestet, majd hirtelen felugrott. A vak erdőben járva-elve ráébredt, mi történhetett, és keresni kezdte a gyilkos kígyót, rúgta, öklözte a fákat, a cserjéket, azután tehetetlenségében a saját mellét, fejét kezdte verni, végül kimerülten megérkezett a hideg testhez, ráomlott, és réveteg álomba zuhant.

A tudat alatti erők visszahozták neki azt amit elvesztett, a szerelmet. Egyedül ült a Hebrosz partján, egy sziklán, és Eurüdikére gondolt, aki éppen távol volt, és akit annyira szeretett volna halhatatlan hangulatában maga mellett tudni. Gyengéden ölébe vette lantját, és belecsapott a húrokba. Mint hangokban testet öltött varázslat borított be erdőt-völgyet a földöntúli muzsika. A sűrűből hozzásereglettek az állatok, a madarak a vállára, fejére ültek, mint hű kutya, lába elé heveredett a farkas, és azzal az epekedéssel függesztette szemét a dalnokra, amelyhez hasonlót szerelmes asszonyoknál látni. A farkas bundájára hajtotta fejét a bárány, de köréje gyűltek a fák, a cserjék is, hogy jobban hallhassák a muzsikát, és a természetben harmónia és béke uralkodott el. És hogy betetőzze a jelenést, Eurüdiké is megérkezett lobogó szárnyú fehér ruhában, üdén, mosolygósan.

Még sötét éj volt, amikor Orpheusz felriadt, és a valóság teljes súlyával ismét ránehezedett. Gondolkodni már némiképp tudott, de vers formálására még képtelen volt, pedig szent kötelességének érezte volna, hogy halotti himnusszal búcsúztassa kedvesét. "De vajon tényleg el kell őt búcsúztatnom?" – morfondírozott a boldogtalan. "Nincs rá semmi mód, hogy visszakapjam? Én, aki lantom zenéjével megállítom a felém dobott követ, kibékítem a farkast a báránnyal, én ne tudjak haladékokat kérni a haláltól Eurüdiké számára?" "Zokogva ráborult a már kihűlt, merev testre.

– Istenek! – kiáltott bele a sötétbe. – Minden megpróbáltatást, fájdalmat elviselnék, csak kaphassam vissza őt! Nincs nekem semmim, csak a szerelem. A szerelem csal hangot a lantomra, ad szót az ajkamra. Lám, aki versben rögtönözve napokat regélek át, nem tudok megszólalni. Adjátok vissza a művészetet, a szerelmet, adjátok vissza Eurüdikét!

Szívet tépő fohászatát követően, teljes kimerültségében mélyen elaludt. Virradatkor riadt fel. Nem volt egyedül. Egy phrügiai sapkás alak köszöntötte, de olyan nyájassággal, hogy nagy fájdalma dacára önkéntelenül rámosolyodott. De a következő percben már alig tudta visszafojtani feltörő könnyeit. A jövevény simogató hangon megszólalt:

- Ne sírj, Orpheusz, azért jöttem, hogy felszárítsam a könnyeidet.
- Hogyan tehetnéd ezt, jószándékú idegen? – kérdezte az elkínzott dalnok.
- Úgy, hogy visszaadom neked Eurüdikét.

Csönd lett. Mély csönd. Még a rigók és a kabócák is elhallgattak, mintha katonai különítmény haladna a közelben, lopva, rajtaütésre készen.

Orpheusz törte meg a csendet.

- Ki vagy te? – kérdezte lassan.
- Aki meghallottam éjszakai könyörgésedet.
- És miért segítenél nekem? Az istenek érzéketlenek fájdalomra és örömrre.
- Éppen ez az.
- Hogyan?

– Jelen állapotodban, kérek, ne vedd zokon, kiváló kísérleti alany lehetsz.

Orpheusznak ökölbe szorult a keze.

Az isten háritó kézmozdulatot tett felé, és így szólt:

– Kérek, ne érts félre. Én nem tréfálni jöttem veled irigylésre egyáltalán nem méltó állapotodban.

– Mit akarsz hát? – kérdezte Orpheusz sötéten.

– Érdekeink egybeesnek – hangzott a válasz.

– Az én érdekem a halál.

– Megértelek, de tiltakozom. Maradjunk inkább a kísérletemnél. És te visszakapod a feleségedet.

– Kérek, ne tréfálgj velem.

– Ugyan. Rájöttünk arra, hogy túl sok baj van a világban. Az Olümposzon az az egyöntetű vélemény alakult ki, hogy még nem tudunk eleget az emberi tűrőképességről. Ha tetszik, éppen azért, mert – ahogy fogalmaztad – isteni mivoltunknál fogva egyaránt érzéketlenek vagyunk fájdalomra és örömrre.

– Mi közöm ehhez?

– Visszakapod Eurüdikét, ha hajlandó vagy elviselni valamit.

Orpheusz szemében mohó fény villant

– Mit? – kérdezte lázasan.

– Hogy amíg együtt lesztek, fogfájás kínozz majd.

– Fogfájás?

– Igen. Na persze csak enyhe fokú. Aszklépiosz igen precízen kidolgozta a fájdalomküszöb elméletét. Szívességeddel tehát egyenesen a tudomány fejlődését segítheted.

Orpheusz előtt nevetségesnek tetszett a feltétel. Bármit vállalt volna Eurüdikéért, nem hogy egy kis fogfájást! Megalkudtak Hermésszel, és még alig suhant el a horizonton az isten árnya, Eurüdiké éledezni kezdett.

– Már reggel van? Jaj, annyira elaludtam. Miért nem keltettél fel? Orpheusz nem tudott válaszolni, ajkára e dal tolult:

*Buján meglódult a természet
rohamban megtermékenyítve földet,
kivarrva fák, virágok jelmezét,
tavasz méz-álmú illatát itatva
langyos-lenge esti széllel,
hogy bűt felejt már az éjjel
e hosszú, lomha tél után.*

*S milyen tél volna mégis most,
fogat-lelket vacogató,
ha nem jössz Eurüdikém,
ha pilla-röptű női lelked,
üdén kacagtató szerelmed
nem hímezné ki boldogan
a mindenség elúnt rámáját!*

A dal végeztével Orpheusz mintha enyhe fogfájást érzett volna, de oda sem hederített, hiszen nincs nagyobb öröm a már elveszettnek hitt boldogság újraélésénél. Felszabadultan zengte dalait, az erdők állatai köréje gyűltek, s szerelme, asszonya, Eurüdiké szemében még soha nem látott ekkora hűséget, csodálatot.

Napok, hetek teltek el ebben az elragadtatásban. Orpheusz óvta, becézte, a tenyerén hordozta visszacapott feleségét. Az asszony elérzékenyült férje határtalan odaadásától, ugyanakkor kifinomult ösztöneivel érezte, hogy valami nincs rendjén. Természetellenesnek tetszett előtte a férfi túlzott gondoskodása, amivel nagybeteget, vagy olyan személyt szoktak körül venni, aki előtt valamit titkolnak. Kapcsolatukat mély elalvása előtti mivoltában érezte tökéletesnek. A tökéletes fokozása pedig ismét tökéletlenséghez vezet. A talányt Eurüdiké valahol érthetetlen elszenderedése körül sejtette, melyből emlékezete egyetlen álmoképet sem őrzött meg, és bárhogya kérdezősködött is az eset felől, Orpheusz mindig másra terelte a szót. Végül is a nők el tudják fogadni a helyzetet akkor is, ha nem értik, így Eurüdiké sem tűnődött túl sokat azon, amit furcsállott, hanem jóleső érzéssel elmerült a boldogságban. Volt is miben. Heves szerelmükben hetek alatt annyi élményt éltek meg, amennyi másoknak talán évtizedek alatt sem adatik meg. De ahogy a szervi baj kezdett elhatalmasodni rajta, Orpheusz lelkét egyre kevésbé töltötte be a szerelem. Nem volt heveny az a fájdalom, amit érzett, csak folytonos. Kicsit sajgott a foga, azután némelyest szagatni kezdett a feje, majd az állkapcsa, a füle. E torkától a tarkójáig terjedő nyomás valami szűnni nem akaró hang alakját öltötte, és úgy érezte, mintha méhkas zsongana a fejében. Orpheusz uralkodni próbált a kórságon, baját Eurüdiké előtt elrejtette, ám az asszony gyakran talált rá váratlanul a legnagyobb búslakodásban, amit sehogyan sem tudott megmagyarázni. Lantját is mind ritkábban vette elő, dalaiban pedig Eurüdiké egyre kevésbé érezte az erőt. Végül elmondta, hogy a foga fáj. Eurüdiké megkönnyebbült:

– Szerelmem, csak ez a baj? – kérdezte csilingelő hangján. – Hisz erre lesz segítség. Elhozom neked a legjobb thrákiai orvost.

– Ugyan, kedves, hagyd csak – próbálta lebeszélni a hiábavalóságról feleségét Orpheusz, de már az asszony szökellt is, hogy felkutassa a gyógyító embert. Ősz szakálla, és az izákját dagasztó rengeteg tégely is mutatták, hogy az orvos igen nagy tudós. Tetőtől talpig megvizsgálta Orpheuszt, tanácstalanul csóválni kezdte a fejét, azután hosszú hallgatásba mélyedt. Végül így szólt:

– Nem tudlak meggyógyítani Orpheusz, mert semmi bajod.

Eurüdiké tiltakozni kezdett:

– Hogy mondhatod ilyet, orvoslás tudója, mikor fáj a foga. Magad is láthatod, hogy gyötrődik.

A gyógyító ember így válaszolt:

– Lehet hogy gyötrődik, de betegsége nincsen.

– Valami baja csak van – próbálkozott kétségbeesve az asszony.

– Ha baja van, akkor az istenekkel van baja, annyit mondhatok.

Azzal az orvos elment.

Orpheusz pedig egyre nehezebben tűrte az alattomos fájdalmat, és Eurüdikével is kezdett ingerült lenni. Eurüdiké gyakran félrevonult, hogy imáiban könyörögjön az égiekhez, szabadítsák meg Orpheuszt a kínjaitól. Egy idő múltán Orpheusz maga kereste fel az orvost, és kérlelte, húzza ki fájós fogát, még ha nem is tudja a fájdalom okát. Az orvos felháborodva küldte el, mondván, nem sarlatán ő, hogy egészséges fogakat csak úgy eltávolítson.

Orpheusz mély letargiába esett, beburkolódzott állandó szenvedésébe, és lassan nem csak addigi figyelmességei maradoztak el Eurüdiké iránt, de gyűlölni kezdte az asszonyt. Eurüdikét is nagyon megviselte férje szenvedése. Napok óta nem hallotta a lant szavát, s ettől még az oly kedves erdőt is szomorúnak és kietlennek érezte. Segítségért az égiekhez folyamodva több orákulumot is felkeresett. A juhbelek tudósai mind örömmel vették a gazdag ajándékokat, ám zavarosnak tetsző jóslataikkal csak fokozták a szegény asszony rossz érzetét, hogy valamiképp ő lehet a felelős férje szenvedéséért.

Eurüdiké ugyanakkor észrevette, hogy Orpheusz viszonya megváltozott hozzá, és minden kedvességével, asszonyi fortélyával azon igyekezett, hogy visszanyerje a szívét. Puha szőrökkel bélelte ki Orpheusz fekhelyét, hozzábújt, símogatta, becézgette, minden szavát, kívánságát leste. Erdei főzetekkel igyekezett fájdalmát enyhíteni, hús forrásvízbe mártott kendőjével borogatta. Elhalmozta szederrel, áfonyával, nehéz, óarany bort szerzett neki. Orpheusznak nem kellett a szeder, az áfonya, de a bort megitta, be is rúgott tőle, mondta is Eurüdikének, az jöhet még, mert amíg részeg, kevésbe gyötri a fájdalom. Az asszony sírva ment vissza a gazdához, akitől a bort vette, mert mindent megtett a férjéért, de tudta, hogy az ital hamis gyógyszer. Valóban, a kezdeti felvidulás után Orpheusznak egyre kevesebb öröme telt a hegy levében, ha netán sikerült annyit innia, hogy már nem érezte a fájdalmat, akkor másnap sokszorozódtak meg a kínjai. Annak a gonosz kis kerkópsznak a látogatása tovább súlyosbította kedélyállapotát.

A törpe egy délután kereste fel, amikor Eurüdiké – talán éppen borért – odavolt. Szentelen arcú, koravén jószág volt, egyszer csak a beteg előtt termett, és jól vállon csapta a révedezőt.

– Menj el – mondta Orpheusz a manónak.

A jövevény megcsóválta a fejét.

– Ugyan, ugyan – szólt. – Meg sem kérdezed, ki vagyok, és mit akarok?

– Nem érdekel.

– Nem vagy valami barátságos házigazda.

Orpheusz felfortyant:

– A szentelen tolakodókkal semmi esetre sem!

A kerkópsz nem jött zavarba:

– Lehetnék én egy könnyű léptű nimpha is, bájos arcomra akkor mindjárt mosolyognál.

– Lehetnél, de nem vagy. – Maradjunk a nimphánál. Száz könnyűléptű nimpha lehet még a tiéd.

– Az én asszonyom Eurüdiké.

– Ugyan kérlek, miatta szenvedsz. Csak annyit kell tenned, hogy megmondod neki szenvedésed okát.

– Törődj a magad dolgával.

– Egy asszony miatt sok mindent érdemes megtenni, de szenvedni... Bocsásd el, és te leszel a környék hódító férjfejedelme. Hidd el, titokban ezer női szív aggódik sorvadásod miatt.

– Miért nehezítet te is a dolgomat?

A törpe gunyorosan rákacsintott.

– Már hogy nehezíteném, mikor arra ösztökéllek, gondold át logikusan a helyzetedet. Ez a szerelem csak nyomorékot csinál belőled. Szabadulj meg Eurüdikétől, és éld világodat. Egy

ereje teljében lévő férfi nem arra való, hogy...Itt Orpheusz hatalmas dühében váratlanul felpattanva akkora pofont kevert le a meglepett kerkópszna, hogy az hármat bukfenchezett a földön. – Takarodj innen – kiáltotta Orpheusz az öklét rázva.

– Jó-jó – csitítgatta távozóban a manó. – Látom, nem vagy igazán jó kedvedben. Pedig úgy is megfontolod, amit mondtam neked. Jól megfontolod, meglásd.

Úgy tűnt el, ahogy jött, észrevétlenül.

Orpheusz leroskadt a fa alá, melynek a hivatlan látogató megérkezte előtt támaszkodott. Fejéből örvénylő gondolatok kavarogtak elő:

"Micsoda visszataszító alak. Ez csak arra jó, hogy undort keltsen. Mégis, micsoda szemtelenség. Idejön, megzavar, és beleavatkozik a dolgaimba. Micsoda világot élünk!"

Hirtelen a fogához kapott. "De amíg ez itt járt, nem is fájt a fogam! Hogy lehet ez? Vagy csak álmom volt? Lehet, hogy álmom volt a többi is, Eurüdiké, a kígyó és Hermész? Lehet, hogy én valójában egész életemben itt hevertem e fa alatt? Mi a különbség álmom és valóság között? Melyik az igazi valóság?"

Ekkor mintegy az igazi valóság bizonyosságául a fogába megint belenyilallt a fájdalom.

Eurüdiké borostömlőt cipelve visszaérkezett. Besietett a házba, keverőedényben elkészítette az italt, majd felszolgált Orpheusznak. A férfi kedvetlenül lökte el magától a bort.

– Már semmi sem okoz örömet, ami azelőtt jó volt.

Eurüdiké szemére könny tolult, de visszafojtotta a sírást, hogy kedvetlenségével legalább ő ne rontsa tovább a férje hangulatát. Hogy elterelje a figyelmet életük tragédiájáról, e javaslattal állt elő:

– Kedvesem, menjünk, járjunk egyet az erdőn. Oly régóta csak egy helyben üldögélsz. Egy kis séta biztosan jót tesz.

Orpheusz először elutasító kézmozdulatot tett, majd – mint akinek már amúgy is minden mindegy – nagy nyögések közepette felállt. Eurüdiké örömeiben elővette kedvese lantját is, és bájos hangjában felcsendült a várakozás remegése:

– Hozom, hátha kedved támad majd játszani.

Orpheusz durván reccsent rá:

– Még mit nem?

Eurüdiké gyorsan visszatette a hangszert a helyére, nehogy urának még a sétától is elmenjen a kedve. De a férfi már nekiindult, be sem várva hú asszonyát. Eurüdiké szökellő lépteivel hamar beérte Orpheuszt. Férfi és nő némán lépdeltek egymás mellett. Orpheusz szívében iszonyú düh forrott Eurüdiké ellen kínzó fogfájása miatt. A délután alkonyba fordult, s a nappali erdő barátságos meleg világa sejtelmes kiterjedésű, talányos, olykor ijesztő formák hideg halmazává kezdett válni. Eurüdiké nem szerette ilyenkor az erdőt, a régi Orpheusz melletti biztonságérzete pedig odavolt már. Belékarolt hát a férjébe, és kérlelni kezdte, forduljanak vissza.

A férfi durván lerázta magáról Eurüdiké karját, és rákiáltott:

– Csak nem félsz?

Eurüdiké nem bírta tovább visszafojtani könnyeit.

– Persze, magadat sajnálod, mint minden nő – tette még hozzá Orpheusz.

– Jaj, annyira félreismersz – zokogott Eurüdiké.

– Te ismered félre magadat.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott el könnyei között Eurüdiké.

Orpheusz sötéten hallgatott.

Eurüdiké és Orpheusz arra a tisztásra értek, ahol lelküket egykor annyira megigézte a látóhatár szélén lebukni igyekvő nap sugara, hogy lerogyni kényszerültek a lágy fövényre. Az asszony gyengéden hozzásimult a férjéhez, hogy az emlékezés varázsával gyógyítsa lelkét.

– Emlékszel? – kérdezte.

– Emlékszem – hördült fel a férfi, és szemében gonosz láng gyúlt.

Eurüdiké most kifakadt:

– Hát mire emlékszel? Mondd el végre, mit ártottam neked? Miért kínozol?

Orpheusz felordított:

– Hogy én kínozlak téged? Vedd tudomásul, miattad szenvedem kínok kínját hónapok óta, azért, hogy te élhess!

Eurüdiké ereiben megfagyott a vér.

– Hogyan? – rebegte erőtlen.

Orpheusz észbekapott.

– Semmi, ne haragudj.

Most Eurüdiké jött indulatba:

– Mi az, hogy ne haragudjak? Mi az, hogy te az én életemért szenvedsz? Követelem, hogy magyarázd meg. Így nem lehet tovább élni!

– De csak, ha megígéred, hogy nem csinálsz semmi butaságot – kertelt Orpheusz.

– Megígérem – legyintett Eurüdiké. – Annál nagyobb butaságot már úgysem csinálhatnék, mint hogy sétálni hívtalak.

– Amikor legutóbb itt jártunk, te kígyóra léptél. Hosszú és érthetetlen álmod alatt te valójában halott voltál. Ezért nem emlékszel semmire. Én kétségbeesésemben az istenek segítségét kértem. Erre meglátogatott Hermész, és visszaadta az életedet.

Eurüdiké ábrándosan kérdő tekintettel nézett Orpheuszra.

– Valamit még nem mondtál el, érzem.

– Mindent elmondtam, hidd el – szabadkozott Orpheusz.

– Az istenek semmit nem adnak ingyen. Mi volt az alku feltétele?

– Milyen alkué?

– Amit te Hermésszel kötöttél.

Orpheusz lesütötte a szemét.

– Semmi, igazán – hebegte. Eurüdiké mélyen a szemébe nézve kérdezte:

– Hogy amíg én élek, neked fájjon a fogad?

Orpheusz nem tudott hazudni, de válaszolni sem mert. Mélységesen zavarban volt. Eurüdiké a nyakába borult, úgy zokogta:

– Ó egyetlenem, Orpheuszom. Ekkora áldozatot hozni értem! Nem érdelem meg, hogy neked, ki első vagy a dalnokok között, elapadjon a költészeted, hogy te, férfiak legkiválóbbika árnyas fák hűsében kuporogjál, mint egy öregember! Szerelmem, nem vagyok méltó a szenvedésedre!

Forró ölelésben összefonódtak, de Eurüdiké váratlanul kibontakozott Orpheusz karjaiból, és elszaladt. Orpheusz rosszat sejtve iramodott utána, de az asszony könnyen egéruat

nyert, mert a férfinak fájdalmában olykor káprázott a szeme, így nehezebben tájékozódott a sötétben. Orpheusz kiabálni kezdett:

– Eurüdiké, hová szaladsz? Várj meg! Eltévedsz a rengetegben. Már itt vagyok. Nehogy bajod essen!

Hirtelen megszűnt a fogfájása, és mint a prédát hajtó vad, olyan élességgel kezdett látni az éjszakai erdőn. Azonnal megértette, hová szaladt Eurüdiké. Nem messze, ahol állt, egy meredek rézsű a domboldal legmélyebb szakadéka fölé magasló szirtfokhoz vezetett. Orpheusz mindjárt szakadékhoz rohant széleseben, ahol összetörve találta a magasból lezuhant Eurüdikét.

Még hallotta azt az enyhe sóhajtást, mely a lélek távoztát jelzi a testből. A herosz ráborult a véres halomra, mely előbb még a legkedvesebb élet burka volt, és keserves zokogásba kezdett. Mérhetetlen fájdalmában gondolatai rendezetlenül cikáztak, ajkára értelmetlen szavak tolultak, végtagjai remegtek, hol hőhullámok öntötték el, hol vacogni kezdett. Órák teltek el így, borzalmas gyászban, reménytelen ürességben. Álom nem jött a szemére, szörnyű volt itt maradni, de elmenni sem bírta. Hová is mehetett volna Nélküle? Értelmét vesztette minden. Zokogva símogatta meg a kihűlt, merev testet. Minden megpróbáltatást, fájdalmat el tudott volna szenvedni, csak hogy visszakaphassa szerelmét, minden asszonyok közt a legelső, Eurüdikét!

VÉGE